

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἀδυνατίζῃ ὁλονέν. Ἀπὸ νεροκολοκύθα ποῦ ἦταν, εἶχε καταντήσῃ σάν τὸν τσίρο. Ἐκτός τούτου μία ὄψιμος νεότης ἤρχισε νὰ ἀναβλαστάνῃ. Τοῦ ἤρεσαν τὰ λούσα καὶ ἡ κοκκεταρίες. Ἐφοροῦσε ἀνοικτοὺς λαιμοδέτες καὶ πανταλόνια κολλάν. Ἐνοστιμεύετο τὲς μυρωδιές. Ἐτρίβετο μὲ κολώνιες καὶ βιολέττα. Ἐφόρεσε

καὶ γάντια. Πρὶν δὲν ἐκάπνιζε. Τώρα ἤθελε ποῦρα τῆς Ἀθάνας. Ἐστέκετο ὥρες ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἐθαύμαζε, ὡς Νάρκισσος, τὰ ἀναγεννηθέντα κάλλη του. Ἐγλυκοκύνταζε τώρα καὶ τῆς ὁμορφες μοδιστρούλες. Καμμιά φορά, τῆς ἐπαίρνε καὶ ἀπὸ πίσω. Ὅταν δὲ ἡ γυναῖκα του, εἰς τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα, ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ τοὺς ὄρκους τῆς συζυγικῆς πίστεως, αὐτὸς δὲν ἔχασε καιρόν· ἤρπασεν ἓνα ξύλο τῆς σκούπας, τὴν ἔβαλε κάτω καὶ τῆς ἐμέτρησε ἔς τὰ πλευρὰ παρὰ μίαν

τεσσαράκοντα.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε τέλος πάντων· ἡ μεταμόρφωσις ἐπῆλθε τόσον τελεία, ὥστε ὁ καλὸς σου συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος πρὶν δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, ἓνα πρωτὶ ἐπῆρε ὅλας τὰς παρακαταθήκας τῶν πελατῶν του καὶ τῶθαλε στὰ πόδια. Ἐγινεν ἄφαντος.

Τότε μόλις ἡ γυναῖκα του καὶ οἱ ἐμπιστοὶ πελάται καὶ φίλοι ἐκτάλαβαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μαζί μὲ τὸ σῶμα, εἶχεν ἀλλάξει· καὶ τὴν ψυχὴν. Τρεχάτε τώρα νὰ τὸν πιάσετε!...

[Μίμησις]

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

[Ἐκ τῆς Μαχαβαράτας]

Ἄν ἦρε τὰ χωράφια σου γεμάτα ἀπ' ἀφιόνι,
ἔρας βορρῆς ἢ μιὰ βορρὴ εὐνὸς σοῦ τὰ σαρώνει.

Ἄν σιέκουν τὰ καράβια σου σειρὰ εἰς τὸ λιμάνι,
μιὰ τοικνημιά δυνατὴ κομμάτια σοῦ τὰ κάνει.

Ἄν κούβης τὸ πολύτιμο χρυσάφι ἔς τὸ σακκοῦλι,
μιὰ ρύκτα θὰ τὸ κλέβουντε οἱ πορνηροὶ σου δοῦλοι.

Μὰ τὸν ὥραϊο θησανρό, ποῦ ἡ κεφαλὴ σου φέρνει,
αὐτὸν καμμιά δύναμις ποτὲ δὲν σοῦ τὸν παίρνει.